

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

12 octombrie 2017*

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Codul vamal comunitar – Articolul 29 – Import de vehicule – Stabilirea valorii în vamă – Articolul 78 – Revizuirea declarației – Articolul 236 alineatul (2) – Rambursarea taxelor la import – Termen de 3 ani – Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 – Articolul 145 alineatele (2) și (3) – Risc de defecțiune – Termen de 12 luni – Validitate”

În cauza C-661/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), prin decizia din 4 decembrie 2015, primită de Curte la 11 decembrie 2015, în procedura

X BV

împotriva

Staatssecretaris van Financiën,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, domnii E. Levits și A. Borg Barthet (raportor), doamna M. Berger și domnul F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 30 noiembrie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru X BV, de L. E. C. Kanters, de E. H. Mennes și de L. G. C. A. Pfennings;
- pentru guvernul neerlandez, de M. Bulterman și de B. Koopman, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de L. Grønfeldt, de M. Wasmeier și de F. Wilman, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 martie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: neerlandeza.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește, pe de o parte, interpretarea articolului 29 alineatele (1) și (3) și a articolului 78 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”), precum și a articolului 145 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 444/2002 al Comisiei din 11 martie 2002 (JO 2002, L 68, p. 11, Ediție specială, 02/vol. 14, p. 237) (denumit în continuare „regulamentul de aplicare”), și, pe de altă parte, validitatea articolului 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între X BV, pe de o parte, și Staatssecretaris van Financiën (secretarul de stat pentru finanțe, Țările de Jos), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta din urmă a cererilor sale de rambursare a taxelor vamale referitoare la anumite vehicule.

Cadrul juridic

- 3 Articolul 29 din Codul vamal prevede la alineatele (1) și (3):

„(1) Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu articolele 32 și 33, cu condiția ca:

- (a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:

- sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității;
- limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândute

sau

- nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;

- (b) vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care se evaluează;

- (c) nicio parte a profitului din nicio revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu articolul 32

și

- (d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alineatul (2).

[...]

- (3)

- (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer de bani. Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.
- (b) Activitățile, inclusiv cele de comercializare, întreprinse de cumpărător pe cont propriu, altele decât cele pentru care se prevede o ajustare la articolul 32, nu sunt considerate a fi o plată indirectă către vânzător, chiar dacă ele pot fi considerate în beneficiul cumpărătorului sau au fost întreprinse prin acord cu vânzătorul, iar costul lor nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit atunci când se stabilește valoarea în vamă a mărfurilor importate.”

4 Potrivit articolului 78 din același cod:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflate în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica de asemenea mărfurile când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

5 Articolul 236 din Codul vamal are următorul cuprins:

„(1) Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că, în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor articolului 220 alineatul (2).

Se procedează la remiterea drepturilor de import sau export în măsura în care se stabilește că, la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar articolului 220 alineatul (2).

Nu se acordă rambursarea sau remiterea drepturilor dacă faptele care au dus la achitare sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume care nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

(2) Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu atunci când constată în acest interval existența uneia sau alteia dintre situațiile descrise la alineatul (1) primul și al doilea paragraf.”

- 6 Articolul 238 alineatele (1) și (4) din codul menționat prevede:

„(1) Drepturile de import se rambursează sau se remit în măsura în care se stabilește că valoarea acestor drepturi înscrise în evidența contabilă este aferentă mărfurilor plasate sub regimul vamal în cauză și refuzate de importator deoarece [...] erau defecte sau neconforme cu prevederile contractului în baza căruia au fost importate, [...]

[...]

(4) Drepturile de import se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alineatul (1) în urma prezentării unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

[...]”

- 7 Articolul 145 din regulamentul de aplicare prevede:

„[...]

(2) După punerea în liberă circulație a mărfurilor, modificarea de către vânzător, în favoarea cumpărătorului, a prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri poate fi înscrisă în evidența contabilă în vederea stabilirii valorii acestora în vamă în temeiul articolului 29 din cod, în cazul în care se demonstrează, la cererea [a se citi «în mod satisfăcător»] autorităților vamale:

- (a) că aceste mărfuri erau defecte în momentul menționat la articolul 67 din cod;
- (b) că vânzătorul a efectuat modificarea în conformitate cu obligația contractuală de garanție prevăzută de contractul de vânzare încheiat înainte de punerea în liberă circulație a mărfurilor menționate anterior și
- (c) că defectul mărfurilor menționate n-a fost luat în considerare în contractul de vânzare aferent.

(3) Prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri, modificat în conformitate cu alineatul (2), poate fi înscris în evidența contabilă numai dacă această modificare a avut loc într-un termen de douăsprezece luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 8 X achiziționează autovehicule de la un fabricant stabilit în Japonia și le pune în liberă circulație pe teritoriul Uniunii Europene. Autovehiculele sunt vândute de X unor concesionari, care le revând ulterior unor utilizatori finali.
- 9 În luna august a anului 2007, X a depus declarația de punere în liberă circulație pentru autoturisme de tip A (denumite în continuare „autoturisme tip A”) și pentru autoturisme de tip D (denumite în continuare „autoturisme tip D”). În luna martie a anului 2008, el a depus declarația de punere în liberă circulație pentru autoturisme de tip C (denumite în continuare „autoturisme tip C”). Valoarea în vamă a celor trei tipuri de vehicule s-a stabilit în conformitate cu articolul 29 din Codul vamal, pe baza prețului de achiziție plătit de X fabricantului. X a achitat taxele vamale stabilite de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane (inspectorul Serviciului de impozite/vămi, Țările de Jos) (denumit în continuare „Inspecteur”).

- 10 După punerea în liberă circulație a autoturismelor tip A, fabricantul i-a solicitat lui X să îi invite pe toți proprietarii unui autoturism de acest tip să stabilească o programare la un concesionar pentru a se efectua înlocuirea gratuită a ambreiajului de direcție. X le-a rambursat concesionarilor costurile acestei înlocuiri. Ulterior, fabricantul i-a rambursat lui X aceste costuri, în temeiul obligației de garanție care figurează în contractul de vânzare încheiat cu acesta. Această rambursare a avut loc într-un termen de 12 luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a autoturismelor tip A.
- 11 După punerea în liberă circulație a autoturismelor tip D și tip C, aceste vehicule au prezentat defecțiuni la balamaua ușii și, respectiv, la garnitura de etanșeitate. Concesionarii în cauză au reparat aceste defecțiuni în cursul anului 2010, în temeiul garanției pe care o furnizează. X le-a rambursat din nou concesionarilor costurile reparațiilor respective, pe baza obligației de garanție care figurează în contractul de vânzare încheiat cu aceștia. Ulterior, fabricantul i-a rambursat lui X aceste costuri în temeiul obligației de garanție rezultate din contractul de vânzare încheiat cu aceasta.
- 12 Prin scrisoarea din 10 mai 2010, X a solicitat, în temeiul articolului 236 din Codul vamal, o rambursare parțială a taxelor vamale pe care le achitase pentru autoturismele tip A, C și D. Această cerere se întemeia pe faptul că valoarea în vamă a fiecăruia dintre autoturismele în cauză s-a dovedit *a posteriori* inferioară valorii inițiale în vamă. Diferența dintre valoarea inițială în vamă și valoarea reală în vamă corespundea, potrivit lui X, cuantumului rambursării pe care i-a plătit-o fabricantul pentru fiecare autoturism.
- 13 Inspecteur a considerat că această cerere se referea la o modificare efectuată de fabricant, în favoarea lui X, a prețului efectiv plătit pentru autoturismele în cauză, în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare. Cu toate acestea, el a respins cererea în ceea ce privește autoturismele tip A, pentru motivul că acestea nu erau „defecte”, în sensul dispoziției menționate. În ceea ce privește autoturismele tip D și C, Inspecteur a respins de asemenea cererea de rambursare a taxelor vamale pentru motivul că expirase termenul de 12 luni de la data acceptării declarației de import în cadrul căruia trebuie să aibă loc plata vânzătorului către cumpărător, termen prevăzut la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare.
- 14 Rechtbank Noord-Holland (Tribunalul Provinciei Olanda de Nord, Țările de Jos), sesizat în primă instanță, a respins acțiunea formulată de X privind deciziile de respingere adoptate de Inspecteur. El a statuat printre altele că X nu dovedise că, la data acceptării declarației de import, autoturismele tip A erau „defecte”, în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, întrucât, potrivit acestui tribunal, nu este suficient să se stabilească „riscul sau posibilitatea să existe un defect” pentru a aplica această dispoziție.
- 15 Sesizată cu recurs, instanța de trimitere ridică, în primul rând, în ceea ce privește autoturismele tip A, problema domeniului de aplicare exact al articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare. Ea arată, în această privință, că rambursarea de către fabricant a costurilor de înlocuire a ambreiajului de direcție al respectivelor autoturisme corespunde unei reduceri a prețului de achiziție, după importul acestora, și că respectiva reducere rezultă din constatarea că autoturismele menționate aveau un defect de fabricație, astfel încât exista un risc ca ambreiajul să se defecteze în cursul utilizării. În aceste condiții, fabricantul l-a înlocuit din precauție, pentru toate vehiculele în cauză.
- 16 Instanța de trimitere precizează, conform avizului emis de Inspecteur și făcând trimitere la Compendiul de texte privind valoarea în vamă, că articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare ar putea viza numai cazuri în care se stabilește *a posteriori* că, la data acceptării declarației de punere în liberă circulație, marfa era efectiv defectă. Cu toate acestea, respectiva instanță consideră de asemenea că acea dispoziție ar putea fi interpretată într-un sens mai larg și ar putea viza cazul în care se stabilește că, la data acceptării declarației menționate, exista un risc, legat de fabricație, ca o marfă importată să devină efectiv defectă.

- 17 În cazul în care Curtea statuează că articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare nu este aplicabil în cauză, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, având în vedere Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167), articolul 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal coroborat cu articolul 78 din acest cod nu impune ca reducerea prețului convenit inițial, acordată lui X de fabricant, să fie considerată o diminuare a valorii în vamă a autoturismelor tip A. Astfel, dacă se constată, după importul unei mărfi, că, la data acestui import, exista un risc ca marfa respectivă să se defecteze înaintea scurgerii termenului de garanție, astfel încât ea nu ar fi utilizabilă, aceasta ar avea repercusiuni negative asupra valorii economice a mărfii și, prin urmare, asupra valorii sale în vamă.
- 18 În al doilea rând, în ceea ce privește autoturismele tip C și D, instanța de trimitere ridică problema validității termenului de 12 luni prevăzut la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare.
- 19 În speță, ea arată că fabricantul i-a rambursat lui X costurile reparării pieselor defecte ale autoturismelor de aceste două tipuri, în temeiul unei obligații contractuale de garanție, ceea ce trebuie să fie considerată o modificare a prețului plătit pentru autoturismele în cauză. Cu toate acestea, respectiva modificare nu ar putea fi luată în considerare, în vederea stabilirii valorii în vamă, din moment ce ea nu a avut loc în termenul de 12 luni prevăzut la articolul 145 alineatul (3) menționat.
- 20 Ea subliniază că motivele care au condus la stabilirea acestui termen nu reies în mod clar din considerentele regulamentulului de aplicare. În această privință, ea se referă la Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167), potrivit căreia Curtea a statuat că articolul 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal constituie temeiul rambursării sau al remiterii taxelor vamale. Instanța de trimitere solicită, prin urmare, să se stabilească dacă termenul de 12 luni prevăzut la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare este conform cu articolul 29 din Codul vamal coroborat cu articolul 78 din acest cod, având în vedere că aceste dispoziții nu prevăd un termen pentru ajustările valorii în vamă în urma unei modificări a prețului, și cu articolul 236 din același cod, având în vedere că acesta prevede un termen de 3 ani pentru depunerea cererilor de rambursare a taxelor vamale.
- 21 În aceste condiții, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curtii următoarele întrebări preliminare:
- „1) a) Articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare coroborat cu articolul 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că norma pe care o prevede se aplică și în cazul în care se constată că, la data acceptării declarației pentru o anumită marfă, exista riscul, legat de fabricație, ca, în timpul utilizării, un element din marfa respectivă să se defecteze și în care, pentru a respecta obligația contractuală de garanție față de cumpărător, vânzătorul îi acordă acestuia o reducere de preț sub forma rambursării costurilor efectuate de cumpărător pentru ajustarea mărfii astfel încât să se excludă riscul menționat?
- b) În cazul în care norma de la articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare nu se aplică în cazul expus la litera a), dispozițiile articolului 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal coroborat cu articolul 78 din [același] cod sunt suficiente pentru ca valoarea declarată în vamă să fie diminuată după acordarea reducerii de preț menționate la litera a)?
- 2) Cerința prevăzută la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare pentru modificarea valorii în vamă, potrivit căreia modificarea prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri trebuie să aibă loc într-un termen de 12 luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor, este contrară dispozițiilor articolelor 78 și 236 din Codul vamal coroborate cu articolul 29 din [același] cod?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 22 Prin intermediul primei întrebări litera a), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare coroborat cu articolul 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că se aplică într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care se constată că, la data acceptării declarației de punere în liberă circulație pentru o marfă, există un risc, legat de fabricație, ca aceasta să se defecteze în cursul utilizării și în care vânzătorul acordă pentru acest motiv, în executarea unei obligații contractuale de garanție față de cumpărător, o reducere de preț sub forma rambursării costurilor efectuate de cumpărător pentru ajustarea mărfii astfel încât să se excludă riscul menționat.
- 23 Instanța de trimitere ridică în special problema întinderii caracterului „defectuos” pe care trebuie să îl prezinte mărfurile importate, în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, pentru ca modificarea de către vânzător în favoarea cumpărătorului a prețului efectiv plătit pentru acestea să poată fi luată în considerare în vederea stabilirii valorii în vamă în temeiul articolului 29 din Codul vamal.
- 24 De la bun început, trebuie precizat că este cert că autoturismele tip A prezentau, din fabricație, un risc de defecțiune a ambreiajului lor de direcție.
- 25 Trebuie arătat că regulamentul de aplicare nu definește noțiunea „marfă defectă” și că acesta nu conține nicio trimitere la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare al acestei noțiuni.
- 26 În aceste condiții, conform unei jurisprudențe constante a Curții, se impune, pentru a asigura o aplicare uniformă a dreptului Uniunii și pentru a respecta principiul egalității, să se dea noțiunii menționate o interpretare autonomă și uniformă în ansamblul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 34 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 3 septembrie 2014, Deckmyn și Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, punctul 14).
- 27 Prin urmare, determinarea semnificației și a sferei de aplicare a noțiunii „marfă defectă” trebuie realizată, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, conform sensului obișnuit al acesteia în limbajul curent, ținându-se seama în același timp de contextul în care este utilizată și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (Hotărârea din 22 decembrie 2008, Wallentin-Hermann, C-549/07, EU:C:2008:771, punctul 17, și Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, punctul 20).
- 28 Conform sensului său obișnuit în limbajul curent, noțiunea „marfă defectă” desemnează, astfel cum a observat Comisia Europeană, orice marfă care nu prezintă calitățile la care o persoană se poate aștepta în mod legitim, ținând seama de natura sa și de toate împrejurările relevante. Astfel, termenul „defect” califică o marfă căreia îi lipsesc calitățile necesare sau care este imperfectă.
- 29 Această definiție corespunde de altfel definiției produsului cu defect prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect (JO 1985, L 210, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 183). Potrivit acestei dispoziții, un produs are defecte atunci când nu oferă siguranța la care o persoană se poate aștepta în mod legitim, ținând seama de toate împrejurările, printre care prezentarea produsului, utilizarea căreia îi este destinat în mod rațional și momentul punerii în circulație a produsului menționat.

- 30 În împrejurările proprii cauzei principale, având în vedere natura mărfurilor importate, și anume autoturisme, și a piesei în cauză, și anume ambreiajul de direcție, este legitim și rezonabil să se impună acestora un grad ridicat de siguranță în raport cu riscurile importante pentru integritatea fizică și pentru viața conducătorilor auto, a pasagerilor și a terților care se asociază utilizării lor, după cum a arătat avocatul general la punctul 32 din concluzii. Această cerință privind siguranța nu este îndeplinită atunci când există un risc, legat de fabricație, de defecțiune a ambreiajului de direcție, astfel încât mărfurile menționate nu prezintă calitățile la care o persoană se poate aștepta în mod legitim, iar ele trebuie, prin urmare, să fie considerate defecte.
- 31 În asemenea condiții, riscul de defecțiune, legat de fabricarea mărfurilor, precum autoturismele, presupune că aceste mărfuri sunt „defecte”, în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, din fabricație și, așadar, *a fortiori* la momentul importului lor pe teritoriul Uniunii.
- 32 Această interpretare a caracterului „defectuos”, în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, este susținută de obiectivele, precum și de contextul în care se înscrie această dispoziție.
- 33 Astfel, în ceea ce privește obiectivul urmărit, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că reglementarea Uniunii referitoare la evaluarea în vamă urmărește stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru care să excludă utilizarea de valori în vamă arbitrare sau fictive (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 36, precum și jurisprudența citată).
- 34 În ceea ce privește contextul în care se înscrie articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, trebuie amintit că această dispoziție precizează norma generală stabilită la articolul 29 din Codul vamal (Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, punctul 27).
- 35 În temeiul articolului 29 menționat, valoarea în vamă a mărfurilor importate este reprezentată de valoarea lor de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Uniunii, sub rezerva însă a ajustărilor care trebuie să fie efectuate în conformitate cu articolele 32 și 33 din același cod.
- 36 În această privință, Curtea a precizat că, deși prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri reprezintă, ca regulă generală, baza de calcul al valorii în vamă, acest preț este o informație care trebuie să facă eventual obiectul unor ajustări atunci când această operațiune este necesară pentru a se evita stabilirea unei valori în vamă arbitrare sau fictive (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 39, precum și jurisprudența citată).
- 37 Astfel, valoarea în vamă trebuie să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate și să țină seama de ansamblul elementelor acestei mărfi care prezintă o valoare economică (Hotărârea din 15 iulie 2010, Gaston Schul, C-354/09, EU:C:2010:439, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 38 Or, prezența unui risc, legat de fabricație, de defecțiune a unei mărfi în cursul utilizării reduce, ca atare și independent de realizarea acestui risc, valoarea economică a acestei mărfi, după cum a arătat avocatul general la punctul 34 din concluzii.
- 39 Comentariul nr. 2 din Compendiul de texte privind valoarea în vamă, la care se referă instanța de trimitere, nu este de natură să repună în discuție concluzia care figurează la punctul 31 din prezenta hotărâre, din moment ce, în afară de caracterul său juridic neobligatoriu, situația la care se referă acest comentariu este diferită de cea în discuție în cauza principală, în care există riscul, legat de fabricație, ca toate vehiculele să se defecteze în mod efectiv în cursul utilizării, necesitând înlocuirea ambreiajului de direcție pentru toate vehiculele în cauză.
- 40 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare litera a) că articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare coroborat cu articolul 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că se aplică într-o situație precum cea în discuție în litigiul

principal, în care se constată că, la data acceptării declarației de punere în liberă circulație pentru o marfă, există un risc, legat de fabricație, ca aceasta să se defecteze în cursul utilizării și în care vânzătorul acordă pentru acest motiv, în executarea unei obligații contractuale de garanție față de cumpărător, o reducere de preț sub forma rambursării costurilor suportate de cumpărător pentru ajustarea mărfii, astfel încât să se excludă riscul menționat.

- 41 Rezultă că nu este necesar să se răspundă la prima întrebare litera b) adresată de instanța de trimitere cu titlu subsidiar.

Cu privire la a doua întrebare

- 42 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare, în măsura în care prevede un termen de 12 luni de la acceptarea declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor, în care trebuie să aibă loc modificarea prețului efectiv plătit sau de plătit, este nevalid în raport cu articolul 29 din Codul vamal coroborat cu articolele 78 și 236 din acest cod.
- 43 Instanța de trimitere exprimă îndoieli cu privire la conformitatea articolului 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare cu Codul vamal în măsura în care, atunci când ajustarea valorii în vamă a mărfurilor importate rezultă dintr-o modificare a prețului în temeiul articolului 145 alineatul (2) din acest regulament, el ar avea ca efect reducerea termenului de 3 ani, prevăzut la articolul 236 alineatul (2) din Codul vamal, în care poate fi depusă o cerere de rambursare a unor taxe vamale.
- 44 Trebuie să se arate că regulamentul de aplicare a fost adoptat în temeiul articolului 247 din Codul vamal, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO 2000, L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12), care reia o dispoziție în esență echivalentă la articolul 249 din acest cod. Articolul 247 menționat constituie un temei suficient pentru a abilita Comisia să adopte normele de aplicare a respectivului cod (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 1999, *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, punctul 35, precum și Hotărârea din 8 martie 2007, *Thomson și Vestel France*, C-447/05 și C-448/05, EU:C:2007:151, punctul 23).
- 45 Din jurisprudența Curții rezultă că Comisia este autorizată să adopte toate măsurile de aplicare necesare sau utile pentru punerea în aplicare a reglementării de bază, în măsura în care nu sunt contrare acesteia sau reglementării de aplicare a Consiliului Uniunii Europene (a se vedea în special Hotărârea din 11 noiembrie 1999, *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, punctul 36, precum și jurisprudența citată). În această privință, Comisia dispune de o anumită marjă de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2007, *Thomson și Vestel France*, C-447/05 și C-448/05, EU:C:2007:151, punctul 25, precum și Hotărârea din 13 decembrie 2007, *Asda Stores*, C-372/06, EU:C:2007:787, punctul 45).
- 46 În speță, în ceea ce privește caracterul necesar sau util al termenului de 12 luni prevăzut la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare, trebuie arătat că argumentele prezentate de Comisie în această privință nu pot fi însă reținute.
- 47 Astfel, în primul rând, Comisia consideră că termenul menționat este util sau chiar necesar pentru punerea în aplicare a articolului 29 din Codul vamal în măsura în care permite combaterea riscului de eroare sau de fraudă în cadrul aplicării articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, având în vedere dificultatea de a determina momentul la care se constată defectul.
- 48 Or, este necesar să se remarce, în această privință, că prima dintre condițiile materiale enunțate în dispoziția menționată prevede că trebuie să se demonstreze în mod satisfăcător autorităților vamale că mărfurile erau defecte la momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație a acestora.

- 49 În aceste condiții, după cum a arătat avocatul general la punctul 45 din concluzii, nu este util și nici necesar să se subordoneze ajustarea valorii în vamă cerinței suplimentare potrivit căreia modificarea prețului trebuie să survină în termen de 12 luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație.
- 50 În al doilea rând, Comisia invocă necesitatea de a garanta securitatea juridică și aplicarea uniformă a articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare.
- 51 Trebuie arătat în această privință că, în temeiul articolului 236 alineatul (2) din Codul vamal, orice cerere de rambursare sau de remitere a taxelor la import trebuie să fie depusă la biroul vamal în cauză înaintea expirării unui termen de 3 ani de la data la care valoarea taxelor menționate a fost comunicată debitorului. Altfel spus, deși un debitor are dreptul la o rambursare în urma unei ajustări a valorii în vamă a mărfurilor pe care le-a importat în temeiul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, această rambursare a taxelor vamale nu se va efectua decât dacă cererea a fost formulată în termenul de 3 ani prevăzut la articolul 236 alineatul (2) din Codul vamal, asemenea oricărei alte cereri formulate în temeiul articolului 236 menționat.
- 52 Prin urmare, este dificil de conceput motivul pentru care acest termen nu ar asigura, în ipoteza unei cereri de rambursare întemeiate pe caracterul defectuos al unei mărfi în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, un grad adecvat de securitate juridică și de uniformitate în beneficiul administrațiilor vamale ale statelor membre, asemenea cererilor de rambursare fondate pe alt motiv și efectuate în temeiul articolului 236 din Codul vamal.
- 53 În al treilea rând, nu poate fi admis nici argumentul întemeiat pe alinierea termenului stabilit la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare la termenul cu aceeași durată prevăzut la articolul 238 alineatul (4) din Codul vamal.
- 54 Astfel, articolul 238 alineatul (4) din Codul vamal se referă la o situație distinctă de cea vizată la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare în măsura în care ea privește rambursarea sau remiterea taxelor la import atunci când importatorul refuză mărfurile pentru motivul că sunt defecte sau neconforme cu prevederile contractuale. În schimb, cumpărătorul vizat la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare nu cunoaște prin ipoteză existența unui defect care afectează mărfurile la momentul importului.
- 55 Rezultă că termenul de 12 luni prevăzut la articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare nu este necesar și nici util pentru punerea în aplicare a Codului vamal.
- 56 În orice caz, în ceea ce privește conformitatea articolului 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare cu Codul vamal, este necesar să se constate că această dispoziție este contrară articolului 29 din acest cod coroborat cu articolul 78 și cu articolul 236 alineatul (2) din codul menționat.
- 57 Astfel, trebuie amintit, după cum reiese din cuprinsul punctelor 34 și 35 din prezenta hotărâre, că articolul 29 din Codul vamal stabilește norma generală potrivit căreia valoarea în vamă a mărfurilor importate trebuie să corespundă valorii lor de tranzacție, cu alte cuvinte prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri, și că această normă generală a făcut obiectul unei precizări la articolul 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare.
- 58 Din Hotărârea din 19 martie 2009, Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167, punctul 36), reiese că articolul 145 alineatele (2) și (3) din regulamentul de aplicare, astfel cum a fost introdus prin Regulamentul nr. 444/2002, nu se aplică unor situații care au luat naștere anterior intrării în vigoare a acestui din urmă regulament pentru motivul că această dispoziție ar afecta încrederea legitimă a operatorilor economici vizați. Curtea a considerat că aceasta era situația în speță, întrucât autoritățile

vamale competente aplicau termenul general de 3 ani prevăzut la articolul 236 alineatul (2) din Codul vamal în cazul modificării, după import, a valorii de tranzacție a mărfurilor ca urmare a naturii defectuoase a acestora, în vederea stabilirii valorii lor în vamă.

- 59 Or, articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare prevede că modificarea prețului în conformitate cu alineatul (2) al acestui articol nu poate fi luată în considerare, în vederea stabilirii valorii în vamă, decât dacă aceasta a avut loc în termen de 12 luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație. În consecință, dacă o asemenea modificare a prețului intervine după expirarea termenului de 12 luni prevăzut la articolul 145 alineatul (3) menționat, valoarea în vamă a mărfurilor importate nu va corespunde valorii de tranzacție a acestora în sensul articolului 29 din Codul vamal și nu va mai putea fi ajustată.
- 60 Rezultă, după cum a arătat avocatul general la punctul 60 din concluzii, că articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare conduce, cu încălcarea articolului 29 din Codul vamal, la o stabilire a valorii în vamă care nu corespunde valorii de tranzacție a mărfii astfel cum a fost modificată după importul acesteia.
- 61 Trebuie de asemenea amintit că articolul 78 din Codul vamal permite autorităților vamale să efectueze revizuirea declarației vamale la cererea declarantului prezentată după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri și, dacă este cazul, să ramburseze plata excedentară atunci când taxele la import achitate de declarant le depășesc pe cele care erau legal datorate la momentul plății lor. Această rambursare poate fi efectuată în temeiul articolului 236 din Codul vamal dacă sunt respectate condițiile prevăzute de această dispoziție, și anume, printre altele, respectarea termenului, în principiu de 3 ani, prevăzut pentru prezentarea cererii de rambursare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 octombrie 2005, *Overland Footwear*, C-468/03, EU:C:2005:624, punctele 53 și 54).
- 62 Curtea a statuat, în această privință, că articolul 78 din Codul vamal este aplicabil modificărilor care ar putea fi aduse elementelor luate în considerare pentru stabilirea valorii în vamă și, pe cale de consecință, a taxelor la import. În consecință, o modificare a valorii în vamă care rezultă din caracterul „defectuos” al mărfurilor importate, în sensul articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, poate fi efectuată prin intermediul unei revizuii a declarației vamale în temeiul articolului 78 din Codul vamal.
- 63 Rezultă, după cum a arătat avocatul general la punctul 62 din concluzii, că, în temeiul articolului 29 din Codul vamal coroborat cu articolul 78 și cu articolul 236 alineatul (2) din acest cod, debitorul ar putea obține rambursarea taxelor la import, proporțional cu reducerea valorii în vamă care rezultă din aplicarea articolului 145 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, până la expirarea unui termen de 3 ani de la comunicarea acestor taxe debitorului.
- 64 Or, articolul 145 alineatul (3) din acest regulament reduce această posibilitate la un termen de 12 luni din moment ce modificarea valorii în vamă care rezultă dintr-o aplicare a articolului 145 alineatul (2) din regulamentul menționat nu poate fi luată în considerare decât dacă modificarea prețului are loc în acest termen de 12 luni.
- 65 În consecință, articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare este contrar articolului 29 din Codul vamal coroborat cu articolul 78 și cu articolul 236 alineatul (2) din acest cod.
- 66 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 145 alineatul (3) din regulamentul de aplicare este nevalid în măsura în care prevede un termen de 12 luni de la acceptarea declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor, în care trebuie să aibă loc modificarea prețului efectiv plătit sau de plătit.

Cu privire la cheltuielile de judecată

⁶⁷ Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) **Articolul 145 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 444/2002 al Comisiei din 11 martie 2002, coroborat cu articolul 29 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie interpretat în sensul că se aplică într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care se constată că, la data acceptării declarației de punere în liberă circulație pentru o marfă, există un risc, legat de fabricație, ca aceasta să se defecteze în cursul utilizării și în care vânzătorul acordă pentru acest motiv, în executarea unei obligații contractuale de garanție față de cumpărător, o reducere de preț sub forma rambursării costurilor suportate de cumpărător pentru ajustarea mărfii, astfel încât să se excludă riscul menționat.**
- 2) **Articolul 145 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 444/2002, este nevalid în măsura în care prevede un termen de 12 luni de la acceptarea declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor, în care trebuie să aibă loc modificarea prețului efectiv plătit sau de plătit.**

Semnături